

SÜMEG ÉS VIDÉKE

(SÜMEG-SZENT-GRÓT.)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDÉKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábról hetente egyszeri hirdetésnél 18 Ft., többeszeri hirdetésnél 14 Ft. — Hivatalos hirdetésnél minden szó 4 Ft. — Hirdetéseket és díjakat HORVÁT GÁBOR nyomdájába küldendők.

Előfizetési árak:	
Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 kor.
Negyed évre	2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.	

Felelős szerkesztő:
ELES KÁROLY.
A kiadók nevében:
Lukonich Gábor dr.
Bárdi György dr. Darnay Kálmán.

A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérünk.
Előfizetési pénzek Horvát Gábor könyvnyomdája küldendők.
Kéziratokat nem küldünk vissza.

Szent István.

Hol vagy István király? Hivunk tégedet. Jöjj, láss és ítélj meg bennünket úgy, ahogyan azt megérdemljük. Tégy igazságot köztünk és valamint kilencszáz esztendő előtt, azonképpen mutasd meg nekünk most is az utat, melyen előre mehetünk. Mert előre akarunk menni, mindig csak előre. Szent életű ember voltál Te és igen nagy ember. S annyi század, annyi nagy és szomorú esemény nem tudta elfeledtetni a Te emlékedet. Hatalmas erővel él a tudat a nemzet szívében, hogy Te voltál és élni fog a Te megszentelt emléked mindaddig, míg magyar nép lakja a Dunatisza tájait. A Jobb Kéz, mely a porhüvelyből csodálatosképpen megmaradt, legnagyobb értékűje ennek a nemzetnek, látására évente ezrek és ezrek zarándokolnak Buda várába. S aki látja azt a fehérségben ragyogó Jobbot, mintha kedvező égi jelet látna: megtisztul, megkönnyebül és háromszoros lánggal lobban fel szívében a hazaszeretet tüze.

És jól teszi minden magyar, ha megte kinti azt a kezét. Csodálatos erő árad ki abból. Mintha a kéz épen maradásával megmaradt volna benne az az erő is, amellyel akkor rendelkezett, mikor még élt koronás gazdája. Lapozzuk át Magyarország történetét s arra a legendás következtetésre fogunk jutni, hogy ami ezt a népet a sok sorscsapás és tévelygés közt megtartotta, az nemcsak a saját ereje volt, hanem az égi hatalom is, az

áldás, melyet Szent István király osztott az ő Jobbjával.

Egyike a mi legszebb ünnepeinknek Szent István napja. A buzgó keresztényi hit és a hon szabadságáért lángoló hazaszeretet a legszebb harmóniába olvadnak össze e napon. Az oltárok szent jelvényeire ráborul a háromszínű lobogó. És talán ezt az ünnepet ulti meg legbensőbbben és leglelkesebben a magyar nép.

Az idej Szent István napjának kettős jelentősége van. Nagy, országos jubiláris ünnepséggel esik össze, a magyar kereszténység kilencszázados emlékünnepeivel.

S ennek az ünnepnek lefolyása méltó a jelentőségéhez. A félreértések, melyek a jubiláris ünnepély rendezéséhez hozzáfűződtek, eloszlottak. A legnagyobb állami és egyházi tényezők közös akarattal munkálkodtak azon, hogy ebből az ünnepből kiküszöböljenek minden olyan célzatot és jelleget, mely nem alkalmas arra, hogy a jubileumot az egész nemzet ünnepévé tegye. És így tisztán és fényesen fog sokáig ragyogni annak a napnak az emléke, melyen hálát adtunk a magyarok Istenének azért, hogy kilencszáz esztendő előtt államfentartó vallást és szent királyi koronát adott őseinknek. Mind a kettő meg van még, erőben, épségben és hatalomban. Mint kilencszáz esztendőn keresztül, azonképpen most is ebben a kettőben látja a nemzet annak biztosítékát, hogy megmaradunk a népek küzdelmeiben és jövő vár erre az országra, nagy jövő.

A Te műved ez, Szent István király.

És mégis még soha nem volt talán amyi ádáz ellensége a Te művednek, mint ezekben az időkben, midőn a műveltségben és gyarapodásban eddig még el nem ért magaslatra ért Magyarország. Ellenségeink vannak; nagyok, erősek és számosak, akik ádáz gyűlölettel, nem válogatott piszkos és mérges fegyverekkel küzdenek a magyar haza ellen.

A szomszéd nép, mellyel közösséget vállaltunk, csuful megszegi az egyezkedés pontjait s nyíltan és durván hirdeti, hogy csak ártani akar nekünk. S itt benn a hazában folyton fészkelődnek az alattomosok, akik csak azért, mert az ő vidékükön más nyelvet beszélnek, a magyar állameszme ellen törnek s lépten-nyomon elárulják a hazát. S tilos eszmék forronganak a magyar föld népének szívében is, tilos eszmék, melyek ha valóra válnának, megszűnne mindaz, ami Szent Istvánnak hatalmas műve. És vannak más bajok is, melyeknek elsorolása talán nem is illik bele Szent István ünnepének hangulatába.

Jöjj, Szent István király! Hivunk téged! Jelenjen meg köztünk a Te szellemed, hogy erősítsen és támogasson bennünket. Mert szükség van reád. Szükségünk van ismét egy olyan hatalmas erőre és szellemre, mely energiájával keresztény magyar hazát tudott teremteni itt, ahol törvényt nem ismerő pogányok laktak hajdanán. Szükségünk van erre az erőre most is, a huszadik század elején.

— Hol vagy István király? Téged magyar kíván!

A bűvös akta.

— A Sümeg és Vidéke eredeti tárcája. —

Sasváry Elemér, Tószög rendezett tanácsú város iktatója, komoran ül vásott íróasztala mellett, bodor füstkarikákat eregetve három filléres gipsz pipájából.

Körülötte nagy garmada aktacsomó hever, várva a beiktatás proceduráját. Sokáig kell várniok, mert az iktató urnak ma nem igen van kedve a lélekölő gépszerű munka végzésére.

Gondolatai a multban révedeznek. A multban, mely fényesebb, szebb, örömtelibb volt a jelennél. Visszaidézi emlékébe azokat a napokat, mikor négyes fogaton járt, ura volt a szép csöngői urodalomnak és mint legelső gavallérja vidékének ünnepelt sokak által irigyelt férfiú volt. De elmúltak a szép aranjujezi napok, eluszott a csöngői urodalom, el a négyes fogat... Végre örülnie kellett, hogy a tószögi városi tanács inkább kegyelemből egy kis hivatalt adott neki, ahol szerény 1000 korona évi fizetés mellett tengethette életét.

Ma rossz, igen rossz napja volt Sasvári urnak. Nem érzett magában kedvet a munkára; lelke minduntalan visszaszállott abba a másik világba, amely letűnt... örökre.

Pedig máskor örömet nyújtott neki a munka. Elfeledtette vele, hogy egykor számottevő tagja volt a társadalomnak; tényezője vidékének. És tudott vig is lenni. El-eltréfált hivatalnok társaival, kik szerették, tisztelték.

Amint így a multakon jártak gondolatai,

kopogást hall aajtán és csakhamar egy elegánsan öltözött ur lép be. Magát mint az: *Aggásúsek megféréstésére törekvő egyesület* központi irodájának főnök helyettese mutatta be, fáklyásmenet rendezhetőségére szóló engedély iránt folyó módik s kérvényét iktatásra hozza.

Sasváry föl sem pillantva iktatójáról, mo-gorván szól:

— Tegye le:

Varázséji Alfréd főnökhelyettes letette a borítékba helyezett kérvényt az asztal sarkára s magát ajánlva távozott.

A folyosón megáll, visszatekint s hallgatód-zik, nem jön-e Sasváry utána. Mikor meggyőző-dött arról, hogy az iktató hivatalban minden csendes, kilépett az uccára s a tömeg közé vegyült.

Sasváry pedig tovább szántotta a sűrű sorokat az előtte fekvő iktatóban s egymás után látta el számokkal az ügydarabokat.

Lassan fogytak az akták, mire Sasváry ha-ragosan mondogatta:

— So'se győzi az ember a munkát. Minél többet dolgozik, annál több jön! Hát ez így nem élet...!

Végre elfogyott a garmadának utolsó da-rabja is s most a legújabb került volna iktatás alá.

Amint iktatójáról le sem véve tekintetét, az új jövevénynek — a fáklyásmenetre vonatkozó kérvénynek — utána nyult, megütközve tapasztalta, hogy az nincsen a helyén, már t. i. azon a helyen, a hová azt Varázséji főnökhelyet-tes letette.

Kereste mindenütt a hosszú asztalon, de hiába. Sehol semmi nyoma.

— No, ez már mégis hallatlan! — mondogatja. — Hiszen jól láttam, hogy ide, asztalom jobb sarkára tette le az az ur. Azóta senki sem járt nálam. Hová lehetett?

Hosszas keresés után végre megtalálta, de az asztal bal sarkán.

— Hogyan került ez ide? Én nem nyúltam hozzá, más sem érintette. Ez különös, nagyon különös... — tűnődött az iktató. — Rejtély, megfoghatatlan rejtély.

S amint így töpreng magában, majdnem hanyatt vágódik ijedtében, ahogy meglátja, hogy az akta szép csendesen visszasétál az asztal jobb sarkára. Itt megpihen egy kissé s újból kezdi félbeszakított sétáját az asztal bal sarká-irányába. Alig, hogy odaért, egy merész kanyarodással a padlón termett s ott vigan ugrált föl-alá.

Sasváry majd kővé vált ijedtében. Haja ég-nek állt, szemei kidüledeztek s keresztet hányva magára, csak annyit tudott motyogni:

— Minden jótét lélek az Urat dicséri — s ezzel elájult.

Mikor magához tért s meglátta az aktának folytonosan növekvő gyorsasággal tett sétáit, olyan rémület szállta meg, hogy mozdulni sem tudott helyéből.

Végre elkiáltotta magát:

— Segítség! segítség!

A kiáltásra besietett a szomszéd szobában dolgozó Békaházy Szaniszló kiadó s bohókás mosollyal kérdi:

A hetven éves király.

«Az a nemzet nagy, mely megbecsüli nagyjait.»

Hetven esztendeje annak, hogy 1830. augusztus 18-án a bécsi bástyakapuról százegy taracklövés hirdette Ferenc király unokájának, Ferenc Józsefnek születését.

Hosszú, dicsősgélteljes pálya az, melyet az óta befutott. Méltó ahhoz a nagy emberhez, kinek jóságos cselekedeteit ki tudná elszámolni? kihez lassan-lassan, — de elfeledhetetlen kapcsokkal — fűződött egy ország, egy nemzet: a magyar nemzet oszlatlan szeretete.

Akkor született ő, mikor nemzetünk a jövőért esengett, egy szép jövőért, de amelyhez a vezető utak oly nehezek, olyan rögösök voltak.

Lelkünk előtt elvonulnak azok a pillanatok, melyekben nagynak, nemeknek láttuk őt; elvonulnak azok a pillanatok, melyekben megjelent köztünk szeretetet, bizalmat falkasztva a szívekben, mikor nemzetünk ezek után oly annyira vágyódott.

Látjuk őt az ifjú lelkesedés pillanatában, midőn a pest megyei gyűlésen első nyilvános szereplésekor meghódítja a szíveket. Látjuk őt, mikor a részterhes napokban atyja helyett a trónra lép és kezébe veszi a kormányzásnak gyepelét. Súlyos idő volt ez nemzetünkre: szabadságharcát vívta. Elmúlt a szabadság dicső, de gyászos végű harca, elmúlt a magyarra borult szomorú éjszaka. Derengeni, hajnalodni kezdett: az uralkodó közeledett a nemzetéhez.

Ennek a közeledésnek megjött a fényes koronája.

Kibékült nemzetünk királyával.

Aldott lesz az a nap mindenha, mert az uralkodói bölcsesség és nemzetünk alkotmányos érzülete teremtette meg.

A kibékülés volt kezdete annak a hajnalhasadásnak, mely szép jövőbe nyílt és melynek jötevé gyümölcsében ma büszkén gyönyörködhetünk. A koronázás napjától lett szabad, önálló a magyar nemzet és mindenemű fejlődésének akadály többé nem állta útját. S ha tekintjük azt a nagy munkát, mit nemzetünk az óta megtett azért, hogy a művelt, nagyhatalmu államok sorába kiújírdje fel magát; ha érezzük azt a fölemelő érzelmét, amely a jól végzett munka után szívünkben fakad: akkor a dicsőség koszorúját fonhatjuk meg szeretett királyunk fejére. Miénk volt a munka, övé a dicsőség, aki vezérelte azt. Mert elmondhatjuk, hogy alig volt nemzetünk

boldogabb, mint az ő uralkodása alatt; lehetett és volt is nagyobb, hatalmasabb, de a tudományosság, a műveltség, — az igazi boldogság emez eszközeinek nívóján soha sem állt magasabban, mint most.

De nemcsak mint uralkodó nagy és nemes, hanem miut ember is. Ki tudná elszámolni mindazokat a jó cselekedeteket, melyeket egyesekért tett, melyekkel oly sok könnyet szárított le? . . . Ismerjük, tudjuk az ő nagy jószívűségét, emberszeretetét.

Részesült az élet örömeiben is. A boldogság napja ő reá is mosolygott. Ő is érezte a családi tűzhely melegét. Boldog volt hitvese oldalán, gyermekei körében.

Sajnos, csak volt! Mert akikben örömet lelte, akik emberi szívébe jóleső meleget csepegtettek, majd mindnyáját eltérte föle a sors. Egyenként szakadtak el szívtől azok a virágok, kik hozzá legközelebb álltak, egyenként látta sirba hullani reményeinek letéteményeseit. Ilyen a sors iróniája a nagy emberekkel szemben! De az ő férfias lelke nem tört meg a csapások súlya alatt. Nemzetének részvéte — mellyel mindenkor körülvette őt — nyihitette a sebeket mindenha. Nagy és hatalmas a nemzet szeretete, ha fölment királyát körülveszi azzal! . . .

Megvigasztalódva áll a nagy oszlop, hazánk legelső embere, mint a sudár tölgy, melyet az idő megviselt, de meg nem tört. Előttünk áll a nagy bajnok a haza boldogítására törekvő munkákban megöszülve. Szívemességgel, jóleső ifjú érzéssel tekinthet vissza az aggkor végkiiszöbéről az érdemekben, nagy tettekben gazdag, fényes életére.

S most, mikor az ősz király születésének hetvenedik évfordulóját ünnepeljük, jól esik szívünknek az emlékezés, mert a magyar nemzet egyik diadalmos géniuszának, szeretett királyunknak szentelhetjük azt. Ünnepeink minden gondolatát, imáját, koszorúját adjuk ő neki, az alkotmányos uralkodók igazi eszményének, ki velünk érezett, velünk osztozott a munkában és küzdelemben és kinek alakja örökké fénylő példányképe lesz minden magyarnak a kötelesség, a hivatás önfeláldozó, magasztosan nagy teljesítésében.

Aldott legyen az ő neve és áldás kísérvé mindenha az ő lelki nemességét és nagyságát, mellyel a magyar nemzet szívében örök emléket állított magának.

Adja a magyarok Istene, hogy még számos éveket éljen a nagy férfiú népeinek igazi boldogítására, a hazának méltó öröme, szeretetére, büszkeségére! . . .

Stella.

— Ugyan, Elemér, mi bajod? Mit kiabálsz? Ki bánt?

Sasváry szólni nem tudván, ujjal mutat a szörnyű jelenetre, oda, ahol az akta még mindig sétálgatott.

Békaházy, ki a *Három pipacs*-hoz címzett vendéglőben esténként poharazás közben ausztráliai oroszán kalandjait s afrikai tigris-vadászatait szokta elbeszélni, odapillantott s halál-sápadtan kiáltotta:

— Boszorkányság! Jaj, végünk van. A másik pillanatban már künn termelt a tágas folyosón, fölverve az összes hivatalokat.

Lett erre nagy ribillió.

Az összes hivatalnokok botokkal, vonalzókkal fölfegyverkezve rohantak az iktató ajtaja felé.

Sasváry, ki szintén kimenekült időközben, a folyosó egy másik ajtajában huzódott meg, buzgó imába merülve és várva a fejleményeket.

A hivatalnok csapat mihamar az iktató ajtajához ért. Ott tanácsot tartottak a fölött, hogy ki lépje át elsőnek a küszöböt.

Végre találkozott egy bátor hős, Nyulfy Jónás, aki hajlandónak mutatkozott a rémes jelelenség megfékezésére.

A leghosszabb íneát a kezébe adták, s bátorító szavak kíséretében betuszkolták az iktatóba.

Nyulfy ahogy belépett, irgalmatlanul kezdett hadonászni a vonalzóval, hogy leüssön a boszorkányt, ha az esetleg rá akarna ugrani;

de mikor látta, hogy semmit sem lát, s hogy nincs kit lekasaboljon, kiszólt a többieknek, hogy hát jöjjenek be, hiszen niucs itt senki és semmi.

A csapat belépett.

E pillanatban újra kezdte az akta sétáját a szobában. Szép, egyenletes ütemben ment egyik helyről a másikra.

Szent borzalom szállta meg az ajtó körül lebzselő csapatot s szörnyűkődve szemléltek a misztikus aktának megmagyarázhatatlan sétát.

— A törvény nevében! — mondta végre egyik rettenthetetlen ifju s rátette kezét a bűvös aktára.

— Nini, hiszen lába van — jegyezte meg valaki a csapat közül.

— Van, van, — mondja egy harmadik — még pedig négy.

S amint fölemelik, csakugyan négy szürke, parányi lábacska kandikál ki a papíron vágott négy apró kis lyukon.

— Szentemre nandom, furcsa egy akta, amelyik sétákat tesz a hivatalban — veté ellen egy másik.

Gyorsan az asztalra helyezik a rejtélyes aktát, felbontják s íme — egy kis szürke egér ugrik ki a borítékból, amelyet Varázséji Alfréd, *As aggszűsek megferjesítésére törekvő egyesület* elnök-helyettese, Sasvárynak régi jó cimborája tett bele, hogy barátját kissé megtréfálja.

Kardos Sámuel.

Megszivlelendő dolgok.

Végre valahára sok huza-vona után és egy pár befolyásos ember közbenjárására sikerült a város főúccáját a temetőtől a vasutig bazaltkőből készült makadam uttal ellátni. A mi poros városunkra nézve nagy előnyt látszott biztosítani ez az út, mert ezzel elejét vették annak, hogy az évtizedeken használt mészke elporladozván, szeles időben valóságos porfelhőként száguldotta be az egész tájékat, nem kis rémületére a tüdőhurutos betegeknek. Az makadam ut elkészült s azt hittük, hogy ennek higiénikus hasznát is fogjuk látni. Azonban sajnosan csalódtunk. Ez az utvonal, melytől azt vártuk, hogy a Kossuth Lajos-úccát a portól és piszoktól megszabadítja, a rajta járó kövel, téglával, agyaggal megrakott szamaras fogatok ezrei és ezrei által alig 1—2 év alatt úgy tönkrement, hogy ma holnap már teljesen hasznavehetetlen lesz s most már épen olyan poros, mint előbb volt.

Miután pedig a város atyáinak szent és elengedhetetlen kötelessége a város lakóinak egészségügyére is felügyelni, azért jó lenne gondoskodni, hogy az a sok szamaras fogat más uton juthatna rendeltetése helyére. Ez egy kis jó akarattal és utánnézéssel könnyen eszközölhető, mert a város rendeki és bazsai ucai részén igen célszerű teherközeledési utakat lehetne nyitani. Az egyik képviselőtestületi ülésen el is határozták, hogy a vasut hamulázi ucai részével parallel utvonalat készítenek, hogy ez által az ott levő s botránysosan elhanyagolt állapotban levő terület más formát s rendezettebb külsőt is nyerjen. Bizony nagy szükség is lenne erre, mert szegényletes állapot az, ami ezen a részen a vasuton Tapolcáról utazó szemébe ölik. — Reméljük, hogy a képviselőtestület ez az üd-vös határozata sok mással együtt nem fog a feledés fátyolával beborítva a jegyzőkönyvben örökre elaludni. Bizony t. városi előjáró urak, ezek a város lakosságának nem is kényelmére, de egészségére igen-igen fontos dolgok, melyekről jó lesz egy kissé elmélkedni s arról gondoskodni, hogy a különben csak nagy pótdótot fizető s ugyyszólván semmi előnyben nem részesülő lakosságnak legalább a főúccája legyen megkímélve a fent vázolt botránys állapotól.

Nálunk az az eléggé nem kártható embertelen szokás kapott lábra, hogy a madarak költése idején a parasztsuhancok, mesterinasok, iskolás fiúk és még mások is vasárnapokon seregüstül tódulnak a közeli erdőbe s azután irtják, pusztítják s kegyetlen kézzel megrabolják a szegény madarak fészkeit, nem nézve hasznos vagy káros voltukat. Ez a kegyetlen s eléggé nem kártható szokásnak eredményét, a madarak nagymértékű fogyását, a figyelmes szemlélő és érdeklődő már régóta sajnusan tapasztalja.

Az iskolai szünidők alatt a városbeli diákok megérkezésével a hasznos és éneklő madarak pusztítása újabb, hatalmas tápot nyer, mert ezek egyéb hasznosabb és korukhoz mért célirányosabb és üdvösebb dolgok helyett flóber fegyverrel ölik a városban vagy ezen kívül kezük ügyébe eső ártatlan madárkákát, nem gondolva meg, hogy ezzel a kegyetlenkedéssel mily kárt okoznak. No a szülők — akik drága magzataik iránt többnyire elfogultak — látva az összefűzött szegény áldozatokat, legfeljebb „szegények“! megjegyzéssel beérik s veszik tovább a flóber töltényeket, az ifju urak pedig úzik mulatságaikat tovább.

Hát ha az a szülő egy vagy más oknál nem akarja vagy nem tudja ezt a rut szokást megakadályozni, nincsen csendőr, rendőr, törvény, amely ennek elejét venné? Minden ilyen visszaélést túrnunk és látnunk kell és nincs nálunk senki és semmi, a ki gátot vetne ezen vandalizmusnak?

Ha már a jó izlés, a helyes és humanus érzék nem vet véget e kegyetlen madárpusztításnak, akkor a törvény védelmét kell igénybe venni s kik vissza élnek vele, azokat rendre kell utasítani.

Faragó.

H I R E K.

— A 900 éves jubileum. Augusztus 15-én ültük meg kilencszázados emlékünnepeit annak, hogy István fejedelem civilizatori és államalkotó munkájára a nemzet föltette a királyi koronát. Az ünnep előnapján ott lengett két hatalmas nemzeti zászló a sümegi plébánia-templom tornyán, délután 3 órakor megszólaltak s fél óráig zúgtak a harangok, majd Németh János plébános vecsernyét tartott. Az ünnep napján, 15-én, reggel 9 órakor ugyancsak nevezett plébános tartotta a hálaadó szent misét. Ez alatt a kat. legényegyesület daloskore Kocsis Károly kántortartó

vezetésével gyönyörű, vallásos és hazafias egyházi énekeket adott elő, amelyek a jelen volt nagy közönség lelkületére mély hatást gyakoroltak. Mire után *Vida* János káplán alkalmi szent beszédet tartott. E beszédben a magyarok nagyszonyának, Máriának és első királyunknak, Istvánnak szentelt mély hódolat nyilatkozott meg s a szív mélyéből fakadó hazafias érzelmél emlékezett meg a nagy király nagy művéről s buzditotta a hívőket arra a sziklaszilárd vallásosságra és hazafiaságra, melyet Szent István élete hirdet.

Megköndült Csabrendeken is a Nagy-Boldogasszony harangszava, amely hirdette a magyar kereszténység kilencszázados ünnepét. Ünnepi ájtatosság szállott mindenkinek a szívébe. Ezen ünnep alkalmából a házakat nemzeti színű lobogókkal feldíszítették, Nagy-Boldogasszony előestéjén pedig kivilágítás volt.

— **Augusztus 18.** Ezen a napon ünnepeltük meg dicsőségesen uralkodó királyunknak, I. Ferenc Józsefnek hetvenedik születésnapját. Az összes középületeken és igen sok magánházon lengő nemzeti zászló jelezte a nevezetes nap jelentőségét. Reggel 9 órakor a plébánia-templomban *Németh* János plébános hálaadó istentiszteletet tartott királyunkért. Ezen a hivatalok, iskolák és egyesületek képviselői, a városunkban tartózkodó tartalékos tisztek, tisztenövendők és számos közönség vett részt, forró fohászt küldve a magyarok Istenéhez, hogy tartsa meg, áldja meg a magyarok sokat szenvedett, de meg nem tört nemes királyát, akinek uralkodásához Magyarország fejlődése és virágzása fűződik. Mire végén *Kocsis* Károly kántortanító Kölcsey Himnuszát intonálta. A közönség fölállva, ihlettel lélekkel énekelte az immár nemzeti imává emelkedett gyönyörű fohászt. A jelen volt közönség ünnepi hangulatban oszlott szét a templomból.

— **Szent István napja.** Holnap üljük meg nagy nemzeti ünnepünket, sz. István napját. A holnapi nap messze kimagaslik, hisz 900 éves fordulója annak, hogy István a magyar népet államná szervezte s a keresztény vallás behozatalával utat nyitott a nyugalom kultúrájának. Üljük meg hát szent kegyelettel augusztus 20-án. Lobogózza föl házát a lakosság s keresse föl Isten házát. A plébánia templomban a daloskör fog régi egyházi énekeket előadni.

Aszraelita templomban szintén megünnepelték királyunk születése napját. Kronberger Jakab h. rabbi emelkedett hangú beszédben emlékezett meg Ő felségének életéről.

— **Nyugalomba.** *Németh* Béla helybeli kisdédovót saját kérelmére a vallás- és közoktatásügyi miniszter nyugalmazta. Ennek következtében *Németh* Béla szeptember hó 1-jével nyugalomba vonul. Nevezett 1858-ban tett tanítóképesítőt a győri kat. tanítóképzőben. Tizenkét évig Zalavárott működött mint tanító. Ezután Budapestre ment, ahol a Rapos József vezette kisdédovó tanfolyamot hallgatta s kisdédovói oklevelet nyert. Mint képesített kisdédovót választották meg Keszthelyre, ahol három évig működött. Innen hívta meg áldott emlékü Ramassetterünk, hogy az általa alapított Zsófia-kisdédovót az ő szakképzettségére bizza. Ez idő óta folytonosan városunkban működött, az apró gyermekek ezreit és ezreit részese az alapnevelés áldásaiban és gyakran végezve a helyettesítés nehéz munkáját az elemi iskolában. Most 42 évi buzgó munkálkodás után nyugalomba vonul. Legyen hosszan tartó, megelégedett és boldog a jól megérdemelt nyugalom.

Vörös János keszthelyi községi iskolai tanító szeptember hó 1-jével szintén nyugalomba vonul. Része a vallás- és közoktatásügyi miniszter az országos tanítói nyugdíj-alapból 1100 korona nyugdíjat utalványozott.

— **Képviselőválasztás Tapolcán.** A tapolcai kerületben a Mócsy Antal elhunytával megüresedett országgyűlési képviselői állásra a választás augusztus 14-én volt. A küzdelem *Abafi* Emil néppárti és *Hertelendy* Ferenc kormánypárti jelölt között ment végbe. A választás csendes, lelkesedés nélkül való és mindvégig példás lefolyású volt. A szavazás reggel 9 órakor két bizottság előtt kezdődött. Az I. bizottság elnöke *Takács* Jenő kir. közjegyző, a másodiké *Acz* Ferenc volt. *Hertelendy* Ferenc a szavazás kezdetétől fogva mindig előnyben volt. Este 8 óra után hirdette ki *Takács* Jenő választási elnök az eredményt. E szerint *Hertelendy* 1893, *Abafi* 874 szavazatot nyert, ennek következtében az elnök *Hertelendy* Ferencet 519 szótöbbséggel a tapolcai kerület képviselőjéül jelentette ki. A megválasztott képviselő igen szép beszédben köszönte meg a választók bizalmát. Megemlíti, hogy a 3444 választó közül leszavazott 2267.

— **Szomorú idők szomorú emléke.** A múlt napokban városunk bírása rendezést tartott az iskolaépület egyik pinchehelyiségében, melyeknek másnak rakodójául szolgált. A különféle limlombok között egy jókora kélfejű sasra akadtak.

Ez 10 és fél centiméter hosszú, 8 és fél centiméter széles, rozsdamarta vas-jóság, vagy fél méter vasnyéllel. Ez a csunya madár bizonyosan, a Bach-korszaknak szomorú emléke s valószínű, hogy sőtóvasul használták. A szomorú idők több emlékeivel együtt az is a lomtárba került, bevonta a feledésnek és a rozsdának vastag kerge — örökre. Mert bizony nem lesz többé idő, midőn a kétfejű madár leszorítja helyéről a magyar címert, Magyarországnak szent jelvényét.

— **Állandó választmányi ülés.** A folyó évi szeptember hó 10-én tartandó törvényhatósági bizottsági közgyűlésre az 1900. évi megyei költségvetés megállapítása tárgyában teendő véleményes jelentés elkészítése végett az állandó választmányi ülés az 1886. évi XXI. t. c. 17. §-a értelmében folyó évi augusztus hó 25-én — ugyan a fentt kitett közgyűlésen felveendő egyéb törvényhatósági ügyek közgyűlési tárgyalásának elkészítése végett pedig az állandó választmányi ülés folyó évi szeptember hó 3-án mindenkor délelőtt 9 órakor Zala-Egerszegben a vármegyeház gyűléstermében lesz.

— **Táncmulatság.** A sümegi jótékony nőegyesület saját céljai javára 1900. évi augusztus hó 26-án a „Lövölde” helyiségében zártkörű nyári táncmulatságot rendez. Belépődíj: személyijegy 2 kor., családjegy 5 kor. Felülfizetéseket a jótékony cél iránti tekintetből köszönettel fogad az egyesület. Kezdeté este 8 órakor. A táncmulatságot rossz idő esetén is megtartják.

— **Köszönetnyilvánítás.** A sümegi önkéntes tűzoltó egyesület vezetőségének, nemkülönben a tűzoltóknak, kik a nálunk dühöngő tűzvész megfékezésében hathatósan közreműködtek, hálás köszönetünket nyilvánítjuk. Zala-Mihályfán, 1900. augusztus 16-án. Tisztelettel *Bessenyei örököséi.*

— **A magyar gyűjtő.** Mig városunkban mindenfelé közkézen forog az Emke, a Tanító Ház és a győri gyár gyűjtője, addig a városházába éppen nem tud utat törni a magyar gyűjtő. A jegyzői iroda asztalán még mindig az augszburger *Union* gyűjtő hentereg, holott miniszteri rendeletek is utasítják a hivatalokat, hogy csakis magyar iparcikkeket vásároljanak.

— **Bucsu Csabrendeken.** Augusztus hó 12-én tartották meg Csabrendeken a szokásos lőrinci bucsut. Tengernyi nép gyűlt össze a róm. kat. templomban, ahol d. e. 10 órakor ünnepi szent mise volt. A templomból ezután megindult az ájtatos hívők közönsége, hogy tanuja és részese legyen annak a keresztnek a megáldásában, melyet az Ur tiszteletére és dicsőségére *Kovács* István és neje *Molnár* Erzsébet állítottak fel. A kereszt megáldását *Andrács* Lajos nyírádi esperes plébános, *Keresztényi* István csabrendeki plébános és *Danassy* György csabrendeki káplán segédletével végezte. A megszentelés után az összesereglett közönség ugyanolyan rendben visszavonult a templomba és a szent beszéd hatása alatt szétoszlott a templomból. Azután kezdődött a vigság; minden rokon, ismerős szívesen fogadta vendégeit. Délután pezsgő élet volt a Deák Ferenc-terem, ahol a mézesbábosok árulták a bucsufiát; azonfelül felütötték bódéjukat az amerikai léghajós, körhintás, panorámás stb., kiknek zsebeibe csak úgy hullottak az 5 és 10 filléres. Még késő éjszaka is nagy volt az élénkség.

— **A keszthelyi közs. elemi iskola allamosítása.** Keszthely város erélyes képviselőtestülete és előjárósága az iskolaszékel kezét fogva gyorsan megvalósítja a keszthelyiek vágyát s iskolájok hamarosan állami lesz. Ez érdeemben *Russicska* Kálmán dr. kir. tanácsos tanfelügyelő aug. 8-án a képviselőtestületnek és az iskolaszékelnek küldöttéivel értekezletet tartott, melyben alapos megbeszélés tárgyává tették a vallás- és közoktatásügyi miniszternek ez ügyben leküldött rendeletét. A tanácskozás a következő föltételekben állapodott meg s terjeszt elfogadás végett a miniszter elé: Ad évenként 10 000 korona járulékot, 100 m³ tűzifát, fizeti a tanítói állások után az évi 24 k. nyugdíjilletéket, a tanulóktól beszedi a 30 filléres járulékot. Az iskola elhelyezéséről, beburtozásáról, tatarozásáról és évi nagy tisztogatásáról a város gondoskodik. Ellenben az igazgatói lakás megépítését az államtól kéri. A kormány átveszi a mostani tanítókat jelenlegi díjazás szerint, valamint a szolgálatukról is a kincstár gondoskodik. Mindezeknek jegyzőkönyvbe való foglalása után *Csandy* Gusztáv meleg köszönetet mondott a kir. tanfelügyelőnek, ki viszont lelkes szavakkal zárta be a tanácskozást. Este a tanfelügyelő tiszteletére társas vacsorát rendeztek.

— **Hetivásár.** Csabrendek nagyközségben minden hét pénteki napján gabona hetivásárt fognak tartani.

— **Sirbontók.** Holmi aljas lelkületű hitvány fráterek már hosszabb idő óta abban lelki gyönyörüket, hogy a kat. temető egyik sirboltjáról éjszaka idején a fedőlapokat lehányják és a te-

metőben egyéb garázdálkodást visznek végbe. A héten ismét elkövezték ezt az aljas merényletet. Most erélyes nyomozást indítottak meg, hogy a szentségtörőket kikutassák. Ha sikerre vezet a nyomozás, majd a bíróság megtanítja ezeket, hogy a kegyelet fölszentelt helyét többé ne háborgassák.

— **A csesztregi gyilkosság.** A múlt évben Csesztregen agyonlőtték *Saly* János birtokost. Mint lapunkban megírtuk a vizsgálat során kiderült, hogy a gyilkosságot két suhanc követte el: *Horvát* János 19 éves földművelő s *Weinberger* Mózes 16 éves mészároslegény, akik azt is megvallották, hogy a véres cselekedetre *Rosenzweig* Herman csesztregi szatács bérelte fel őket, aki régi haragosa volt *Saly*nak, mert ez tönkretette. A zala-egerszegi esküdtbíró Horvát Jánost tizenötévi fegyházra, *Rosenzweig* Hermant, mint felbujtót szintén tizenötévi fegyházra ítélte, *Weinbergert* pedig felmentette. Az ítélet ellen a vádlottak meg az ügyészesség semmiségi panaszszal éltek s a kuria szüneti tanácsa a napokban tárgyalta a semmiségi panaszt. A vádhatóságot *Hammersberg* Jenő korona-ügyész képviselte, a vádlottakat *Grünwald* Salamon dr. ügyvéd védte. A bűnpört s a semmiségi okokat *Szentimrey* Jenő kuriai bíró ismertette s a szüneti tanács Horvátra vonatkozó ítéletét azon az alapon, hogy a büntett elkövetésekor nem volt 20 éves, le kellett szállítani s kilenc évi fegyházat szabott ki. *Rosenzweig* Herman semmiségi panaszának azonban nem adott helyett.

— **Pályázat.** A kereskedelemügyi miniszter posta-távírdai és távbeszélő kezelési szolgálatra alkalmazandó és a XI-ik fizetési osztályban 1000 koronától 1400 koronáig emelkedő évi fizetéssel, továbbá az 1898. évi IV-ik törvények által megállapított lakpénzzel javadalmazott posta és távirdasegédtsztek képzésére f. évi október hó 1-től hat hónapra terjedő gyakorlati tanfolyamokat nyit, a következő posta és távirda hivataloknál: 1. a budapesti posta és távirda igazgatóság kerületében *Kecskeméten* és *Selmecbányán*; 2. a kassai posta és távirda igazgatóság kerületében *Iglón* és *Miskolcon*; 3. a kolozsvári posta és távirda igazgatóság kerületében *Brassóban* és *Marosvásárhelyen*; 4. a nagyváradi posta és távirda igazgatóság kerületében *Aradon* és *Debrecenben*; 5. a pécsi posta és távirda igazgatóság kerületében *Keszthelyen* és *Mohácson*; 6. a possonyi posta és távirda igazgatóság kerületében *Érsekújváron* és *Zsolnán*; 7. a soproni posta és távirda igazgatóság kerületében *Szekesfejerváron* és *Szombathelyen*; 8. a temesvári posta és távirda igazgatóság kerületében *Pancsovdn* és *Ujvideken*; és végül 9. a zágrábi posta és távirda igazgatóság kerületében *Essék-felsővárosban* és *Zimonyban*. Ezen tanfolyamokra hallgatókúl fölvételnek: a) első sorban az 1878. évi II. t. c. 5-ik §-a értelmében kisebb hivatalnoki alkalmaztatásra igény jogosultságú, igazolványos katonai altisztek; b) postamesteri vagy kiadói minőségben szolgáló oly férfiak, kik a gimnázium, reáliskola vagy polgári iskola negyedik osztályát, vagy ezekkel egyenlőrangú más iskolák megfelelő osztályait sikeresen végezték. c) ugyanezen iskolai előképzettséggel bíró és 18 ik életévüket meghaladott más férfiak; és végül, ha ily pályázók kell számmal nem jelentkeznek, d) a fenti iskolai előképzettséggel bíró, 16 ik életévüket betöltött ifjak is. A fölvételre megkívánatik továbbá annak igazolása, hogy a folyamodó 1. 35-ik életévét még nem haladta túl; 2. magyar állampolgár; 3. a magyar, illetve ha horvát-szlavonországi illetőségű, — a horvát nyelvet szóban és írásban tökéletesen bírja; 4. feddhetetlen előéletű; 5. a posta és távirdaszolgálóra testileg is teljesen alkalmas, mely utóbbi körülmény közhatalosági orvosi bizonyítvánnyal igazolandó. A tanfolyamok hallgatói tandíj fejében husz (20) koronát kötelesek fizetni s ezen díj lefizetése alól csak az igazolványos katonai altisztek mentenek föl. A tanfolyam szabályszerű bevezetése és az előírt szakvizsga letétele után a hallgatók posta és távirda segédtszti állásra képesítést nyernek, illetve a posta és távirda segédtszti jelöltek létszámába fölvételnek s a segédtsztek költségvetésileg megállapított létszámában beálló üresedéshez képest posta és távirdasegédtsztek néveztetnek ki; a d) pont alatt említett hallgatók azonban kinevezetésre csak 18-ik életévük betöltése után számíthatnak. — Akik ezen tanfolyamokba belépni óhajtanak, sajátkezüleg irt folyamodványukat, melyek születési, orvosi, erkölcsi és iskolai bizonyítványokkal felszerelendők, folyó évi szeptember hó 15-ig és pedig a már közszolgálatban levők felettes hatóságuk útján, a többiek pedig az illetékes fősolgabíró vagy polgármester közvetítésével, a tanfolyam helyére nézve illetékes posta és távirda igazgatósághoz nyújtják be. — A m. kir. posta távirda és távbeszélő elnökgazgató, — másolat hitelűl: *Faragó*, m. kir. pt. irodatiszt.

— **Sertésvész.** Nyírád községben a sertésvész föllépett, mire a községet zár alá helyezték.

— **Külföldre szülő levelek bérmentesítése.**
Az osztrák postaigazgatás már ismételt felszó-
lal a Magyarországból Ausztriába elégtelenül bér-
mentesítve feladott levelezőlapok nagy száma
miatt. Ujabb eszközölt feljegyzések szerint egye-
dül a bécsi központi levélközbesítő hivatalhoz
hat hét leforgása alatt 35.260 elégtelenül bérmen-
tesített levelezőlap érkezett Magyarországból.
Ezt a hibás bérmentesítést annak a körülmény-
nek lehet tulajdonítani, hogy a közönség a f. é.
január hó 1-vel életbe lépett tarifális változások-
kat még most sem veszi figyelembe s Ausztriá-
ba szülő levelezőlapjait még most is 5 fillér
helyett 4 fillérral bérmentesíti. A közönség tájé-
koztatására ez alkalomból ismételt közöljük,
hogy a külföldre szülő egyszerű levél díja 25 fillér,
a levelezőlap díja 10 fillér; Ausztria, Bosznia,
Hercegovina, Németország, Szerbia és Montenegróval
való forgalomban pedig a levél díja 10 fillér,
a levelezőlap díja 5 fillér.

— **A legízletesebb asztalvíz a Kristály Szent**
Lukácsfürdői hegyiforrás, mely mint egészséges
ásványvíz, több száz orvos által ajánlva van.

3227. sz./tk. 1900.

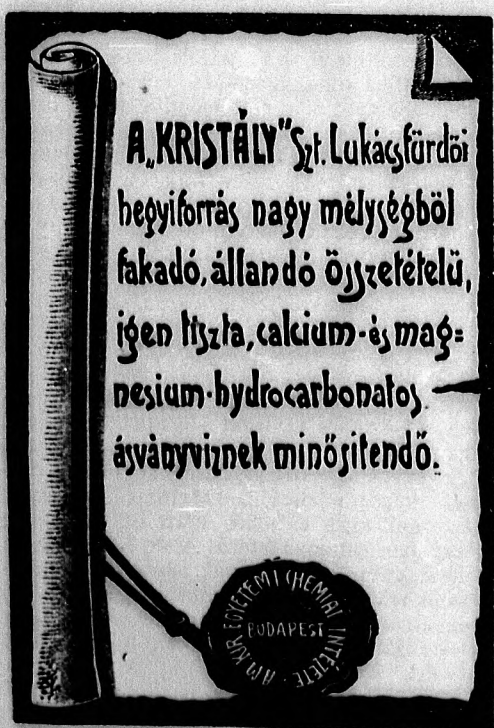
Árverési hirdetemény kivonat.

A sümei kir. járásbiróság mint tlkvi
hatóság közhírré teszi, hogy a kir. kincstár
végrehajthatónak Farkas János végrehaj-
tást szenvedő elleni 159 kor. 56 fil. toke-
követelés és jár. iránti végrehajtási ügyében
az árverést a sümei kir. bíróság területén
levő szentgrótpolgárvárosi 209 sz. tjkvben
Farkas János tulajdonául felvett 1 sor
1010 hrsz. ingatlanra 234 korona; a 3 sor
1012 hrsz. ingatlanra 2784 korona ezennel
megállapított kikiáltási árban az árverést
elrendelte és hogy a fentebb megjelölt inga-
tlanok az 1900. évi szeptember hó 5-ik
napján délelőtt 10 órakor **Szentgrótpváros**
község-házánál megtartandó nyilvános árve-
résen a megállapított kikiáltási áron alul is
eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az
ingatlanok becsárának 10% át vagyis 23 kor.
40 fillért; 278 korona 40 fillért készpénz-
ben vagy az 1881. LX. tc. 42. §-ában jel-
zett árfolyammal számított és az 1881. évi
november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igaz-
ságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijel-
ölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött
kezehez letenni avagy az 1881. LX t. cz. 170. §-a
értelmében a bánatpénznek a bíróságnál
előleges elhelyezéséről kiállított szabály-
szerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbiróság mint telekkönyvi ható-
ság: Sümege, 1900. évi július hó 19. napján.

Saághy kir. aljbíró.

Kapható:

MÁRKUS SALAMON FIA

üzégnél,

SÜMEGEN.

Legfelsőbb helyen engedélyezett

„DUNA”**BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG.**

Összes kezességi tőkék harmincegy millió koronán felül.

T. cz.

Van szerencsém ezennel becses tudomására hozni, hogy a legfel-
sőbb helyen engedélyezett**„DUNA” BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG**

ügynökségét Sümeg és vidéke részére reám ruházta át.

A „Duna” biztosító-társaság kezességi tőkái részvénytőke és tartalékokban 21323 450 koronát tesznek ki, az évi díj- és kamatbevételek pedig fölülről 10.400.000 koronát, tehát az összes kezességi tőke több mint harmincegy millió korona.

A „Duna” elfogad biztosításokat meghatározott díjak mellett:

- Tűzkárok ellen** lakházak, gazdasági épületek és mezei terményekre, gyárakra, butorok és házi eszközökre, valamint áruraktárakra stb.
 - Jégkár ellen** mindennemű mezei terményekre,
 - Szállítási károk** ellen tengeren és vasutakon,
 - Az ember életére** tőkéket és évi járadékokat különféle módok szerint.
- Különös figyelmébe ajánlom az országszerte ismert tényt, hogy az általam képviselt „Duna” biztosító társaság az előforduló károk pontos és lelkiismeretes felvételét és gyors kifizetését főszóval tűzte ki magának. Becses megbízásait kérve, maradok

teljes tisztelettel

Márkus Salamon Fia,
SÜMEGEN.**Hirdetemény.**

Alulirott tömeggondnok közhírré teszi, hogy vagyontulajdonos Szily Ferencz szentgróthi kereskedő csődtömegéhez tartozó és a csődleltár 1—531 folyószáma alatt felvett

vas és fűszer áruk és üzleti berendezések,

valamint a csődleltár 532—544 folyószáma alatt összeirt

butorok és lakásberendezési cikkek— minthogy egy összegben értékesíthetők nem voltak
— a tömeggondnok által**1900. szept. 3-án kezdődőleg Z.-Szt.-Gróton**

a helyszínen tételenként nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek becsárón alul is el fognak adatni.

Evégből a venni szándékozók az árverésre meghivatnak.

Zala-Egerszeg, 1900. augusztus 9.

Dr. Keresztúry József

ügyvéd, t. gondnok.